

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

« Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόσῃ θεσμοὺς μητρός σου » στέφανον γὰρ χαρίτων ἐξῆ σῆ κορυφῇ, καὶ κλειοὺν γρύσειον περὶ σῶ τραχήλω. »
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκορράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.
- 'Εν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ Βιβλιοπ. Κ. Α. Δεσάς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΕΙΟΘΑΤΜΑΣΤΟΥ ΚΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἐπῆρχε κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους ἐν Σκωτία νέος τις τῶντι ὠραιότατος, τοῦ ὁποίου τὴν ὠραιότητα ἐπῆύξανεν ἡ ὑπερφυσικὴ εὐφυΐα καὶ μᾶθής του, καθὼς καὶ ἡ ἀκαταμάχητος ἀνδρία του.

Ὁ Κρίστων αὐτός, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του κατὰ τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας του εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου τῆς Σκωτίας, μετέβη εἰς Παρισίους, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐτοιχοκόλλησεν εἰς τὴν θύραν τῆς ἀκαδημίας τῆς Ναβάρας προκήρυξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐπροκάλει εἰς συναγωνισμὸν ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ πανεπιστημίου τούτου, ἀφίνων εἰς αὐτοὺς νὰ προσδιορίσωσι τὴν ἡμέραν τοῦ συναγωνισμοῦ, καὶ νὰ ἐκλέξωσιν ὁποιανδήποτε γλῶσσαν μεταξὺ δέκα γλωσσῶν, καὶ ὁποιανδήποτε ἐπιστήμην ἤθελον. Κατὰ τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν τρεῖς χιλιάδες ἀκροαταὶ ἐνεφανίσθησαν, ἐκ τῶν ὁποίων τέσσαρες διδάκτορες τῆς θεολογίας, καὶ πεντήκοντα κληρικοὶ ἦσαν οἱ ἀντίπαλοί του· εἰς δὲ ἐκ τῶν ἀντιπάλων του ὠμολόγησεν, ὅτι οἱ διδάκτορες ἐνίκηθησαν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔδωκεν ὑπερανθρώπινα δείγματα μαθήσεως, καὶ ὅτι ἐάν τις ἔμενεν ἄσιτος καὶ ἄυπνος ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη, δὲν ἤθελε δυνηθῆ ν' ἀποκτήσῃ τὴν παιδείαν του. Ἀφοῦ συνηγωνίσθη ἐννέα ὥρας, ὁ πρόεδρος καὶ οἱ καθηγηταὶ τῶν ἐδώρησαν ἕνα ἀδάμαντα καὶ ἕν βαλάντιον χρυσοῦ, καὶ τὸν ἐξέπεμψαν μὲ ἐπανειλημμένας ἀνευφημίας.

Ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἀναχωρήσας ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Παππικοῦ κράτους, ὅπου ἔκαμε τὴν ἰδίαν πρόκλησιν εἰς τοὺς ἐκεῖ πεπαιδευμένους, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Πάππα καὶ τῶν Καρδινάλιων, ἔλαβεν ὡσαύτως τὰ νικητήρια. Ἐπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν Πάδουαν, μικρὰν πόλιν τοῦ Λομβαρδοβενετικοῦ βασιλείου πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς

Ἰταλίας, περίφημον διὰ τὸ πανεπιστήμιόν της, ὅπου συνηνίσθη δημοσίως, ἀρχίσας μὲ ποίημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἐκ τοῦ προχείρου, πρὸς τιμὴν τῆς πόλεως καὶ τοῦ συβρέυσαντος πλήθους, καὶ ἐτελείωσεν ἐκφωνήσας λόγον ἐπίσης ἀπρομελέτητον πρὸς ἔπαινον τῆς ἀμαθείας.

Ἄλλ' ἂν καὶ εἶχε τόσην θαυμασίαν παιδείαν ὁ ὑπερφυῆς οὗτος ἄνθρωπος, δὲν ἔστερεῖτο ὅμως καὶ κανὲν ἄλλο εἶδος σπουδῆς ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τοὺς καλῶς ἀνατεθραμμένους νέους. Ἐσχεδιάζε καὶ ἐζωγράφιζεν ἄριστα· ἦτο ἐξοχος μουσικὸς καὶ εἰς τὴν φωνητικὴν καὶ εἰς τὴν ὀργανικὴν μουσικὴν· ἐχόρσευ μὲ σπανίαν κομψότητα, καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἠρίστευσεν εἰς τὸν συναγωνισμὸν τῶν Παρισίων, μετέβη εὐθὺς εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ὅπου συνηγωνίσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μεγιστάνων, καὶ ἐπέρασε τρέχων ἔριππος μὲ τὴν λόγχην του δεκαπέντε κατὰ συνέχειαν φορὰς τὸ κρεμάμενον χαλκοῦν δακτυλίδιον εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου.

Ἠρίστευσε δὲ καὶ μεταξὺ φίλων, εἰς ἄλλους ἀγῶνας μικροτέρας ἀξίας καὶ τιμῆς. Ἀλλὰ πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ διαγωνισμοῦ, τόσον πολὺ ἐξώδευε τὸν καιρὸν του εἰς τὸ παιγνίσμαρον, εἰς τοὺς κύβους, (τάβλι) καὶ εἰς τὸ σφαιριστήριον (μπιλιάρδον), ὥστε εἰς τὴν πύλην τῆς Σαρβόννης (Θεολογικὴ Σχολὴ ἐν τῷ Γαλλικῷ Πανεπιστημίῳ), ἐκολλήθη σάτυρα, διὰ τῆς ὁποίας ἐπροσκαλοῦντο ὅσοι ἤθελον νὰ ἰδῶσι τὸ τέρας τοῦτο τῆς πολυμαθείας, νὰ ζητῶσιν αὐτὸν εἰς τὰ καπηλεῖα.

Τόσον δὲ καλῶς ἐγνώριζε τὰ ἦθη τῶν ἀνθρώπων, ὥστε εἰς μίαν Ἰταλικὴν κωμῶδιαν, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ὁ ἴδιος συνέταξε, καὶ ἡ ὁποία παρεστάθη ἐνώπιον τῆς βασιλικῆς αὐλῆς τῆς Μαντούης, πρωτεύουσας ὁμωνύμου δουκάτου τοῦ Λομβαρδοβενετικοῦ βασιλείου, λέγεται ὅτι ὑπεκρίθη δεκαπέντε δικ-

φόρους χαρακτήρας. Τοιοῦτο δὲ μνημονικὸν εἶχεν, ὥστε ἡδύνατο, ἀφοῦ ἤκουε λόγον τινὰ ἐκφωνούμενον, μετὰ μίαν ὥραν ν' ἀπαγγείλῃ αὐτὸν ἀκριβῶς, μιμούμενος τοὺς διαφόρους τόνους καὶ τὰς χειρονομίας τοῦ προλαλήσαντος.

Ἄλλ' οὔτε ἡ ἐπιδεξιότης του εἰς τὰ ὄπλα ἦτο κατωτέρα τῆς μαθησεώς του, οὔτε τὸ θάρρος του κατώτερον τῆς ἐπιδεξιότητός του. Εἰς τὴν ξιφομαχίαν ἦτο τόσο ἐπιτηδεῖος καὶ δυνατός, ὥστε μὲ ἐν μόνον πῆδημα ὄρμα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἐνίκα αὐτόν· καὶ ὄχι μόνον μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα μετεχειρίζετο τὸ ξίφος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀριστεράν, καὶ τόσον ἐπιδεξιῶς, ὥστε σπανίως ἐτόλμα νὰ μονομαχήσῃ τις μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν Μάντουαν ὑπῆρχεν εἰς μονομάχος, ὅστις εἰς πολλὰ μέρη εἶχεν ἐξωλοθρευμένους τοὺς περιφημοτέρους ἄρχοντας, ἐτι δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μάντουαν ἐφόνευσε τρεῖς τοιούτους. Ἄλλ' ὁ Κρίστων βλέπων, ὅτι ὁ αἰμοχαρὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὑπερηφανεύθη πολὺ διὰ τὰς ἐπιτυχίας του, ἠγανάκτησε καὶ ἐπρότεινε τρεῖς χιλιάδας πεντάφραγκα, τούτέστι 16, 800 δραχμὰς ὡς στοίχημα μονομαχίας μετ' αὐτοῦ. Ὁ Δουξ τῆς Μαντούης δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τοιαύτην ἄδειαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατένευσε, καὶ κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν ἐπαρουσιάσθησαν οἱ ἀντίπαλοι. Καὶ ὁ μὲν ἀνταγωνιστὴς τοῦ Κρίστωνος ὤρμησε μὲ πολὺ πείσμα καὶ μανίαν κατ' αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ Κρίστων ἠγωνίζετο ἀπαράχως, καὶ ἐπροφυλάττετο μόνον ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἐκεῖνου. Ἀφοῦ ὅμως εἶδεν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐξήντλησε τὰς δυνάμεις του ἐκ τῆς λύσσης του, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ ὁ Κρίστων μὲ τόσην δύναμιν καὶ ταχύτητα, ὥστε τρεῖς ἐπλήγωσεν αὐτὸν εἰς τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἐξήπλωσε νεκρὸν κατὰ γῆς. Τότε δὲ λαβὼν τὴν ἀμοιβὴν τῆς νίκης του, διεμοίρασεν αὐτὴν εἰς τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους ὁ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε φονευμένους.

Ὁ δὲ δουξ τῆς Μαντούης βλέπων τὰ τοιαῦτα καὶ τσαῦτα προτερήματα τοῦ ἀνδρός, διώρισε αὐτὸν διδάσκαλον τοῦ υἱοῦ του Βιγκεντίου, δουκὸς τῆς Γονζάκης, νέου διεφθαρμένου καὶ παραλελυμένων ἡθῶν. Ἡ δόξα ὅμως αὕτη, τὸ νὰ γίνῃ δηλαδὴ διδάσκαλος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, ἐγείνειν ἀφορμὴν τοῦ ὀλέθρου του. Διότι ἐνῶ μίαν ἑσπέραν τῶν ἀποκρέω περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὴν κιθάραν του εἰς τὰς χεῖρας, ἐφορμοῦσιν ἐναντίον του ἕξ ἄνδρες μετημφιεσμένοι. Ἄλλ' αὐτὸς τόσο γενναίως καὶ ἐπιτηδεῖως ἀντέκρουσεν αὐτούς, ὥστε τοὺς διεσχόρπισεν ἅπαντας, καὶ ἀφώπλισε καὶ αὐτὸν τὸν ἀρχηγόν των, καὶ ἀφαίρεσας τὴν προσωπίδα του ἐγνώρισε, ὅτι ἦτο ὁ μαθητὴς του. Τότε ὁ Κρίστων γονυπετήσας ἐνώπιον τοῦ πρίγκηπος, παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ξίφος του, ὅστις ἀρπάσας αὐτό, διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς διδασκάλου, καθὼς μὲν λέγουσιν τινες, ἕνεκα φθόνου, καθὼς δὲ λέγουσιν ἄλλοι, ἕνεκα παραφορᾶς μέθης.

Ἡ αὐλὴ τῆς Μαντούης ἐπρόσταξε νὰ πενθηφορήσῃ ὅλος ὁ λαός, καὶ τὰ παλάτια τῆς Ἰταλίας πρὸς μνήμην τοῦ ὑπερφουσιχοῦ τούτου πλάσματος, ἐκοσμήθησαν ἀπὸ εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι παρίστανον αὐτὸν ἑφιππον, καὶ κρατοῦντα μὲ τὴν μίαν μὲν χεῖρα λόγχην, μὲ τὴν ἄλλην δὲ βιβλίον. Γ. Δ. Σ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Βλέπετε, καλοὶ μου φίλοι, τὸν ῥωμαλεῖον ἐκεῖνον ἄνδρα, τοῦ ὀποίου οἱ ὦμοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ δέρμα λέοντος, ἐνῶ ἀκουμβᾷ ἐπάνω εἰς βαρὺ ῥόπαλον; (βλ. σχ. 24). Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ὡσαύτως υἱὸς τοῦ Διός, καὶ εἶναι θεὸς τῆς ἀνδρίας καὶ τοῦ θάρρους. Ἡ ἱστορία τοῦ θεοῦ τούτου εἶναι γεμάτη ἀπὸ συμβεβηκότα θαυμάσια, καὶ ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἀνδραγαθήματα καὶ ἐνδοξοὶ ἐπιχειρήσεις.

Μάλιστα κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἡρακλέους ἡ Ἥρα, ἡ ὁποία ἐμίσει τὴν μητέρα του Ἀλκμήνην, ὑπῆγε πρὸς τὴν Τύχην, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ προτοιμάσῃ διὰ τὸ παιδίον τοῦτο τὸν σκληρότερον καὶ ἐπικινδυνώτερον βίον.

Πρέπει δὲ νὰ ἠξέυρητε, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι ἡ Τύχη ἦτο θεὰ τυφλὴ καὶ ἄσπλαγχνος, τῆς ὁποίας τὴν θέλησιν οὔτε αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἠδύνατο νὰ μεταβάλλωσι τὸ σοβαρὸν πρόσωπόν της ποτὲ δὲν ἐφαιδρύνετο, καὶ ὅτε ἔγραφεν εἰς τὸ αἰώνιον βιβλίον της τὴν τύχην ἐκάστου ἀνθρώπου, καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἦτο ἀδύνατος νὰ μετατρέψῃ τὴν ἀπόφασίν της. Τὴν περίστατον δὲ ὡς μίαν σοβαρὰν γραίαν, μὲ μέτωπον περικυκλωμένον ἀπὸ ἀστέρας, καὶ πατοῦσαν μὲν ἐπάνω εἰς γῆιν σφαίραν, διὰ νὰ παραστήσωσι τὸ ἄστατον τῆς τύχης, κρατοῦσαν δὲ εἰς τὰς χεῖρας κάλπην, ἡ ὁποία περιέκλειε τὴν τύχην τῶν θνητῶν.

Εἰς αὐτὴν τὴν φοβερὰν θεὰν ἀπηυθύνθη ἡ Ἥρα διὰ νὰ μάθῃ τὸ πεπωμένον τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κατωρθώσῃ τίποτε, διότι ὁ Ἡρακλῆς ὅσους κινδύνους καὶ ἂν ἤθελεν ὑποφέρει, ἤθελε πάντοτε θριαμβεύσει. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἐπέτυχεν ἀπ' αὐτῆν ἡ θεὰ Ἥρα ἦτο, νὰ τὸν υποτάξῃ εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ πρωτότου ἀδελφοῦ του Εὐρυσθέως, σκληροῦ καὶ ἀκάμπτου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὕτω λοιπὸν ἡ Ἥρα κατεπράυνε τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσός της ὀλίγον, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν κατατρέχῃ.

Καὶ τῶνόντι, ἐνῶ ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ἀκόμη νήπιον εἰς τὰ σπάργανα, ἡ Ἥρα ἀπέστειλεν ἐναντίον του δύο φοβεροὺς δράκοντας, οἱ ὁποῖοι παρ' ὀλίγον νὰ τὸν καταπίωσιν, ἐὰν ὁ θεός, ἀρπάσας αὐτοὺς μὲ τὰς δύο μικρὰς του χεῖρας, δὲν τοὺς ἐπνιγε παρευθὺς. Ἐκ τούτου καταλαμβάνει τις, τί ἠδύνατο νὰ γείνη τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἐμεγάλωνε, τοῦ ὁποίου ἡ τερατώδης αὐτὴ δύναμις ἤξανε μὲ τὴν ἡλικίαν.

Ὅτε ἠλικιώθη ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἀδελφός του Εὐρυσθέως, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀνδρίαν του, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φυλάξῃ τὰ ποιμνία του εἰς ἓνα τόπον, ὅπου λέων τις ὑπερμεγέθης πρὸ πολλοῦ κατηφάνιζε καὶ πρόβατα καὶ ἀνθρώπους, καὶ ὅτι ἀπῆντα ἐμπροσθέν

του. Τὸ φοβερὸν τοῦτο ζῶον διέτριβεν εἰς ἓν πλεσιόν δάσος, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο δάσος τῆς Νεμέας, τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Μυκηναῶν, ὀλίγον μακρὰν τοῦ Ἄργους. Ὁ δὲ νέος ποιμὴν μεταβάς ἐκεῖ δὲν ἐπερίμενε πότε νὰ ἔλθῃ ὁ λέων ἐναντίον τῶν προβάτων του, ἀλλ' ὀπλισθεὶς μὲ σιδηροῦν καὶ βαρὺ ρόπαλον καὶ μὲ βέλη, ἤρχιτε νὰ τὸν καταδιώκῃ, καὶ τὸν ἠπάγκαζε νὰ χωθῇ εἰς ἓν σπήλαιον. Εἰς μάτην ὅμως ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἐρρίπτε βέλη καὶ ἐκτύπα μὲ τὸ ρόπαλον τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θηρίον· τὸ δέρμα του ἦτο ἀδιαπέραστον, ὥστε ὁ ἥρωας, ἂν καὶ ἐπροσπάθει μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ νικήσῃ. Τότε, ἐπειδὴ τὸ θάρρος του δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τῆς ἀνδρίας του, ἤρχιτε τὸ τέρας μὲ τὰς δύο νευρώδεις χεῖράς του, καὶ τὸ ἐσφίγγε τόσο πολύ, ὥστε τὸ ἐπνιξε.

Ὁ πρῶτος οὗτος θρίαμβος τοῦ νέου Ἡρακλέους, καλοὶ μου φίλοι, ἐγενεῖν αἰτία ἐνδόξου ἀμοιβῆς· διότι παρευθὺς ἐξέδαρε τὸ δέρμα τοῦ ζώου, καὶ σκεπασθεὶς μὲ αὐτό, μετεχειρίζετο τοῦ λοιποῦ ὡς ἔνδυμα, ἢ μᾶλλον ὡς θώρακα εἰς ὅλα τὰ ἀνδραγαθήματά του, τὰ ὁποῖα ἔπραξε κατόπιν. Ὁ Εὐρυσθέως πληροφορηθεὶς περὶ τῆς νίκης ταύτης ἐκατάλαθεν, ὅτι τοιοῦτος ἀνδρεῖος ἀνὴρ δὲν ἦτο διὰ νὰ φυλλάττῃ ποίμνια· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἐφοβεῖτο, τὸν ἐπρόσταξε νὰ περιέλθῃ τὴν γῆν, καὶ νὰ φονεύσῃ ὅλα τὰ θηρία καὶ τοὺς κακούργους, οἱ ὁποῖοι ἠφάνιζον τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ νέος ἥρωας μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἀλλέως, ἐπῆρε τὸν δρόμον του, ἀνυπόμονος νὰ κατορθώσῃ καὶ ἄλλα ἀνδραγαθήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι δώδεκα, καὶ ὀνομάζονται δώδεκα ἄθλοι τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, παιδία μου, ὑπῆρχεν εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ἄργους Λέρνην, ὅφιν τερατώδης, ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ τόπου, ὅπου κατῶκει, ὠνομάζετο Λερναία Ἵδρα, καὶ κατερῆμιωνεν ὅλα τὰ πέριξ μέρη. Τὸ ἔρπετόν του εἶχεν ἐπτὰ κεφαλὰς, καὶ ὅσας τις τοῦ ἐκοπτον καμμίαν ἀπὸ αὐτάς, ἐγεννῶντο πολλαὶ ἄλλαι. Βλέπων δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ φονεύσῃ, ἀλλ' ἐγένετο καὶ τρομερότερον, ἕνεκα τῶν πολλαπλασιαζομένων κεφαλῶν του, ἔβαλε πῦρ

εις τούς καλαμώνας, όπου ἐκρύπτετο, καὶ οὕτως, ὅτε ἔκοπτε τὰς κεφαλὰς τοῦ θηρίου, ἔκαυτεν αὐτὰς διὰ τὰ μὴ ἀναγεννῶνται, ἕως οὗ τὸ κατέβαλεν ἐντελῶς.

Εἰς τὸ αἶμα τοῦ τέρατος ἐκείνου ἔβαψε τὰ βέλη του ὁ Ἥρω· τὸν δὲ φαρμακῆρὸν ἦτο, ὥστε αἱ πληγαί, τὰς ὁποίας ἔκαμνον τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν ἀθεράπευτοι. Κατόπιν θὰ ἴδωμεν, ὅτι τὸ δηλητήριον τοῦτο ἐπροξένησε τὸν ὄλεθρον τοῦ ἰδίου Ἡρακλέους. Τὸ ἀνδραγαθίμα δὲ τοῦτο εἶναι ὁ δεῦτερος ἄθλος του.

Ὁ Ἡρακλῆς ὠπλισμένος μὲ τὰ ὀλέθρια ταῦτα βέλη, καὶ μὲ τὸ τρομερὸν βόβαλόν του, καὶ πρὸ πάντων μὲ τὸ ἀκαταμάχητον θάρρος του, ἐξηκολούθη τὸν δρόμον τῶν ἀνδραγαθημάτων του, τὰ ὁποία τὸν ἀπήθανάτισαν.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ (σχ. 24).

Μόλις ὁ ἥρω ἀνεπαύθη ὀλίγον μετὰ τὰ δύο ταῦτα ἀνδραγαθήματα, ἔμαθεν, ὅτι εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας *Ἐρύμανθος*, εὗρισκετο κάπρος ἢ ἀγριόχοιρος, ὁ ὁποῖος ἐπροξένει φρικώδη φθορὰν εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους. Ὁ Ἡρακλῆς λοιπὸν τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ ἓνα θάμνον ὅπου ἐκάθητο, εἰς χιόνα πολλήν, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν ζωντανόν, τὸν ἔβαλεν εἰς τοὺς ὠμούς του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα,

ὅστις ἰδὼν αὐτόν, ἐφοβήθη τόσον πολὺ, ὥστε ἐπήδησεν εἰς χάλκινον πῖθον καὶ ἐκρύφθη· οὕτως ἐξετέλεσε τὸν τρίτον ἄθλόν του.

Ὁ τέταρτος ἄθλος εἶναι ὁ ἐξῆς.

Γνωρίζετε, ὅτι ἡ θεὰ Ἄρτεμις, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπερηγάπα τὸ κυνήγιον· μία δὲ ἐκ τῶν πρώτων πέντε ἐλάφων, τὰς ὁποίας ἐπίασεν, ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε ἡ θεὰ τῆς ἐδῶκε τὴν ἐλευθερίαν τῆς νὰ τρέχη εἰς τὰ δάση· διότι ἦτο πεπρωμένον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἤθελε κουρασθῆ νὰ τὴν διώκῃ. Αὐτὴ ἡ ἐλαφος διέτριβεν εἰς ἓνα λόφον τῆς Ἀρκαδίας *Κερυρία*, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη *Κερυνίτις*, καὶ εἶχε κέρατα χρυσᾶ καὶ πόδας χαλκοῦς, καὶ κατέφειρε τὸν τόπον. Ἦτο δὲ τόσον ταχεῖα, ὥστε μόλις ὁ Ἥρω μετὰ ἓν ἔτος κατάρθωσε νὰ τὴν τοξεύσῃ ἐνῶ διέβαινον ἓνα ποταμὸν. Ἐνῶ δὲ ἔφερεν αὐτὴν διὰ τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Εὐρυσθέα, τὸν ἀπήντησεν ἡ Ἄρτεμις, καὶ μὲ σοβαρὸν ἦθος τοῦ λέγει· «Αὐθάδη, ποῦ πορεύεσαι, διατὶ ἐξέρχεσαι τῶν ὀρίων σου; δὲν ἠξέυρεις, ὅτι ἡ ἐλαφος αὕτη εἶναι ἰδική μου, πῶς ἐτόλμησας νὰ τὴν φονεύσῃς; Ὁ Ἡρακλῆς, ἂν καὶ ἠγανάκτησεν, ὁμῶς μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν εἰμαρμένην του, εἶπε ταπεινῶς, ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ αἴτιος, ἀλλ' ὁ Εὐρυσθεύς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπρόσταξεν. Οὕτω λοιπὸν ἡ θεὰ καταπραῦνθεῖσα τὸν ἀφήκεν ἐλεύθερον.

Ἄθλος πέμπτος.

Εἰς μίαν λίμνην τῆς ἰδίας Ἀρκαδίας, *Στυμφαλίδα* ὀνομαζομένην, κατώκουν μεγάλα καὶ ἀνθρωποπόρα ὄρνεα, τὰ ὁποία εἶχον τοὺς ὀνουχας καὶ τὸ βράχος σιδηρᾶ, καὶ ἦσαν τόσον πολλά, ὥστε πετῶντα ἀπέκρυσσον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὅσοι λοιπὸν εἶχον τὴν ἀνοσιάν νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ κατοικητήριόν των, κατεκομματιάζοντο ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα πτηνά. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς μὴ ἠξέυρων πῶς νὰ ἐκβάλῃ τὰς *Στυμφαλίδας ὄρνιθας* (διότι οὕτως ὀνομάζονται) ἀπὸ τὴν λίμνην, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν χάλκινα κρόταλα, καὶ ἔκρουεν αὐτά· αἱ δὲ ὄρνιθες φοβούμεναι ἀπὸ τὸν κρότον ἐξήρχοντο ἐξωθεν τῆς λίμνης καὶ ἐφονεύοντο ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆα. Ἡ δὲ νίκη αὕτη τοῦ ἐπροξένησε μεγίστην τιμὴν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ἄθλος ἕκτος.

Ἄλλ' ὅλα τὰ προηγούμενα ἀνδραγαθήματα ἦσαν μὴδὲν παραβαλλόμενα μὲ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων. Αὐταὶ αἱ Ἀμαζόνες ἦσαν γυναῖκες καὶ κατώκουν πλησίον εἰς τὴν Ἰρκαλίαν ἢ Κασπίαν θάλασσαν. Ἦσαν δὲ ὑψηλόταται καὶ τόσον γυμνασμένοιαι εἰς τὰ ὄπλα, ὥστε παρηκολούθουν τοὺς ἄνδρας τῶν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοὺς ἐβοήθουν περὶ πολὺ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ εἰς μίαν μάχην ἐφρονεύθησαν ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἀπεφάσισαν νὰ πολεμήσωσι μόνοι, ἔχουσαι ἀρχηγὸν μίαν ἐξ αὐτῶν. Ἰπανδρεύοντο δὲ μὲ ξένους ἄνδρας, καὶ τὰ μὲν ἄρβρα τέκνα ἐφόνευσαν, τὸ δὲ θήλεα ἀνέτρεφον εἰς πολεμικὰ ἔργα, καὶ ἀπέκοπτον τὸν δεξιὸν μαστόν των (βυζιον) διὰ νὰ μεταχειρίζωνται εὐκόλως τὸ τόξον. Τοιαῦτα δὲ κατορθώματα ἔπραξαν, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ἐλάλει περὶ αὐτῶν ὡς τὸ ἀνδριότερον γένος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Μὲ τοιαύτας ἀκαταμαχίτους γυναῖκας ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ ὁ Ἡρακλῆς, διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὸν ζωστήρα τῆς βασιλείας αὐτῶν Ἰπολύτης, καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἀνεψίαν του Ἀδμήτην κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως. Φαντασθῆτε, παιδιὰ μου, ὅποιοι ζωστήρ θὰ ἦτο ἐκεῖνος, διὰ νὰ σηκωθῇ πόλεμος δι' αὐτόν· τῶντι ἦτο ἀξιοθαυμάστου ἐργασίας· οἱ ἀδάμαντες, καὶ οἱ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι, καὶ ὁ χρυσός, ἐθάμβωνον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ κρατῇ τὰ βλέμματά του πολλὴν ὥραν ἐπ' αὐτοῦ· τέλος πάντων ἦτο θεῖον δῶρον, τὸ ὅποιον ἐχάρισεν εἰς τὴν Ἰπολύτην ὁ πατήρ της Ἄρης. Ὁ Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀμαζόνων ἀπήντησε κατ' ἀρχὰς τὴν Ἰπολύτην αὐτήν, ἡ ὁποία μαθοῦσα τὸν σκοπὸν του, ἐφάνη πολὺ εὐδιάθετος διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἐκουσίως τὴν ζώνην της. Ἄλλ' ἡ σκληρὰ Ἡρα βλέπουσα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤθελε λάβει τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἔργον χωρὶς κόπον, μεταμορφώνεται εἰς μίαν Ἀμαζόνα, καὶ ἔρχεται πρὸς τὰς λοιπὰς σπεύδουσα δῆθεν, καὶ διαδίδει, ὅτι ξένος τις ἦλθε ν' ἀρπάσῃ τὴν βασίλισσαν. Τότε λοιπὸν ἔτρεξαν ὅλαι αἱ Ἀμαζόνες ὠπλισμένοιαι ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὁποῖος μετὰ πεισματώδη μάχην, ἄλλας μὲν ἐφόνευσεν, ἄλλας δὲ διεσκόρπισεν· τὴν δὲ βασίλισσαν αἰχμαλω-

τίσας, τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἔδωκεν εἰς τὸν φίλον τοῦ Θεσεία γυναῖκα, τινὲς δὲ, ὅτι τὴν ἐφόνευσεν, νομίσας ὅτι τὸν ἠπάτησε καὶ ἐστεῖλε κρυφίως, καὶ ἐμήνυσε τὰς Ἀμαζόνας ἐναντίον του.

ἄθλος ἑβδομος.

Ἄλλ' ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἦτο μόνον ἀνδρείος καὶ ἀτρόμητος, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀγγίνους, καθὼς τὸ ἀπέδειξε τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν. Αφοῦ ἔλαβε τὴν ζώνην ἢ ἀνεψία του Ἀδμήτη, ὁ πατήρ της μὴ ἠξεύρων πῶς νὰ κάμῃ τὸν Ἡρακλέα ν' ἀπαυδήσῃ ἀπὸ τοὺς κόπους, τὸν ἔστειλε τώρα ὄχι εἰς πολεμικὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ καθαρῖσθαι ἐνὸς βασιλέως τῆς Ἡλιδος Αὐγείου τοὺς σταύλους, τῶν ὁποίων αἱ ἀκαθαρσίαι τριῶν χιλιάδων βοῶν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν συσσωρευμένοιαι ἐκεῖ, ἀνέδιδον μεγάλην δυσωδίαν, καὶ ἐμόλυνον τὸν ἀέρα ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἦρωας ὁμως εὐθὺς ἐξέβαλε τοὺς βόας ἀπὸ τοὺς σταύλους, καὶ ἤνοιξε διὰ μέσου αὐτῶν τῶν σταύλων δρόμον εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, καὶ οὕτω τὰ ὕδατα παρέσυραν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀκαθαρσίαν, καὶ ἐκαθαρίσθησαν οἱ σταῦλοι.

Ὅτ' αὐτὸς εἶπῃτε, βεβαίως, ὅτι τοιαύτη ἐργασία δι' ἦρωας εἶναι ἀνάρμοστος, καὶ ἡ παρατήρησίς σας αὕτη μ' εὐχαριστεῖ, διότι δεῖκνύει, ὅτι ἀναγινώσκετε μὲ κάποιαν προσοχὴν. Ἀλλὰ σεῖς ἠξεύρετε, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν σκληρὰν *Μοῖραν*, ἡ ὁποία τὸν ὑπέβαλεν εἰς τοιαῦτα ἔργα διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ἐὰν εἶχε καὶ ὑπακοὴν ἀνάλογον μὲ τὴν ἀνδρίαν του.

ἄθλος ὄγδοος.

Πολλὴν ὑπόληψιν ἔλαβεν ἀκόμη ὁ Ἡρακλῆς καταδαμάσας ἕνα φοβερὸν ταῦρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου τοὺς βόωντας ἐξήρχοντο πῦρ καὶ φλόγες, καὶ τὸν ὅποιον ὁ βασιλεὺς τῆς θαλάσσης Ποσειδῶν ἐξέβαλεν ἀπὸ τὰ κύματα εἰς τὴν Κρήτην ἐναντίον τοῦ βασιλέως Μίνως. Ὁ Ἡρακλῆς ἀφοῦ ἔφερε καὶ ἔδειξεν αὐτὸν εἰς τὸν Εὐρυσθέα, τὸν ἀπέλευσεν ἐλεύθερον, ὁ ὁποῖος πλανηθεὶς εἰς πολλὰ μέρη ἔφθασε καὶ εἰς τὸν Μαραθῶνα, ὅπου ἐπροξένει μεγίστην φθοράν, ἕως οὗ ὁ Θερεὺς συλλαβὼν αὐτὸν ἐθυσίασεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἔθλος ἔννατος.

Ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὸ ἔννατον κατόρθωμα ἠλευθέρωσε τὸν κόσμον ἀπὸ δύο κακούργους βασιλεῖς. Ὁ μὲν εἷς ἦτο βασιλεὺς τῆς Θρακίας καὶ ὠνομάζετο Διομήδης, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσοσ θηριώδης, ὥστε ὅσοι ξένοι ἤρχοντο εἰς αὐτόν, κατετρῶγοντο κατὰ προσταγὴν τοῦ ἀπὸ τοῦς τέσσαρας ἀνθρωποφάγους καὶ πυρίπνοας ἵππους τοῦ. Ὁ Ἡρακλῆς λοιπὸν νικήσας τὸν Διομήδην, ἔβαλεν αὐτὸν ἔμπροσθεν τῶν ἵππων του, οἱ ὁποῖοι τὸν κατέσχισαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνῶ ἐπολέμα πρὸς τὸν Διομήδην ὁ Ἡρακλῆς, ὁ φίλος τοῦ Ἀθῆρος, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ὁ ἦρωσ πρὸς τιμὴν τούτου ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀθῆρα. Ὁ δὲ ἄλλος ὠνομάζετο Βούσιρις, καὶ ἦτο βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἀπεγύμνωνε τοὺς ξένους καὶ ἐθυσίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία διὰ νὰ σκεπάσῃ τὰ κοκουργήματά του, καταφρονῶν οὕτω τὰ δίκαια τῆς φιλοξενίας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτον νικήσας ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐξήλειψεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἔθλος δέκατος.

Ἄλλος φοβερώτερος τύραννος ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Γηρυόνης, ὅστις μυθολογεῖται, ὅτι εἶχε τρία σώματα, τούτεστι ἔδασίλευεν ἐπὶ τριῶν βασιλείων. Αὐτὸς εἶχεν ἀγαπητοὺς βόας, εἰς τοὺς ὁποῖους ἀντὶ ὕδατος ἔδιδε τὸ αἷμα τῶν ξένων, τοὺς ὁποῖους ἐφόνευε· δι' ὃ καὶ εἶχεν εἰς φύλαξιν αὐτῶν ἓνα σκύλον τρικέφαλον, καὶ ἓνα δράκοντα ἐξακέφαλον. Ὁ Ἡρακλῆς λοιπὸν, ὁ ὁποῖος εἰς τοιαῦτα παιγνίδια ἦτο συνειθισμένος πρὸ πολλοῦ, καὶ τὸν δράκοντα καὶ τὸν σκύλον ἐφόνευσε, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν Γηρυόνην αὐτόν, καὶ οὕτως ἤρπασε τοὺς βόας, καὶ ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀδελφόν του Εὐρυσθέα.

Ἔθλος ἐνδέκατος.

Ὁ Εὐρυσθέας βλέπων, ὅτι ἐπληθίαζον νὰ τελειώσωσιν οἱ ἀγῶνες τοῦ Ἡρακλέους ἐσυλλογίζετο τί μέσον νὰ εὕρῃ διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ. Τέλος πάντων ἔμαθεν, ὅτι εἰς ἓνα μακρυνὸν τόπον ὑπῆρχε μία μῆλα, ἡ ὁποία ἐκαρποφόρει χρυσὰ μῆλα· ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ἀδελφόν του καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἀπολαύσῃ τὰ μῆλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐφυλάττοντο ὑπὸ τεραστίου δράκοντος.

Τὸν Ἡρακλέα δὲν ἔμελλε τόσοσ διὰ τὸν δράκοντα ἢ διὰ τὸν κόπον, ὅσον διότι δὲν ἤξευρε πού εὐρίσκοντο αὐτὰ τὰ μῆλα. Ἀλλὰ κατὰ συμβουλήν τῶν νυμφῶν, ἔδεσε σφιγκτὰ τὸν μάντιν Νηρέα, ἐνῶ ἐκοιμάτο, καὶ τότε μόνον τὸν ἔλυσε, ὅτε τοῦ εἶπεν, ὅτι τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα μῆλα ἦσαν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων. Ἦσαν δὲ αὐταὶ τέσσαρες θυγατέρες τοῦ Ἑσπέρου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀτλαντος, βασιλέως τῆς Μαυριτανίας, δηλ. τοῦ σημερινοῦ βασιλείου τοῦ Μαρόκου τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μετὰ μακρὰν ὁδοπορίαν φθάσας ἐκεῖ, ἀπήντησε τὸν ἀδελφόν τοῦ Ἑσπέρου Ἀτλαντα, ὁ ὁποῖος ἐβάσταζεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸν Οὐρανόν.

— Πρέπει νὰ ἠξυήρητε, ὦ φίλοι παιδες, ὅτι, ὅτε ἐπολέμουσιν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν οἱ Τιτᾶνες, ὁ Ἀτλας ἐβοήθησεν αὐτούς. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ζεὺς ἐνίκησεν, ἐτιμώρησεν αὐτὸν προστάξας νὰ κρατῇ εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ· τοῦτο δὲ σημαίνει, ὅτι εἰς τὰς μακρυνὰς ἐκεῖνας χώρας τῆς Ἀφρικῆς ὑπάρχει τὸ ὑψηλότατον ὄρος Ἀτλας, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ φθάνει ἔως εἰς τὸν Οὐρανόν.

Ὁ δὲ Ἡρακλῆς θέλων ταχύτερον νὰ λάβῃ τὰ μῆλα, ἐπρότεινε εἰς τὸν Ἀτλαντα νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸ βαρὺ ἐκεῖνο φορτίον, ἐὰν τοῦ ἐδείκνυε πού ἦτο τὸ περίφημον ἐκεῖνο δένδρον μὲ τὰ χρυσὰ μῆλα. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος συγκατένευσε, ὁ ἦρωσ ἐβάστασεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ὅλον τὸ βᾶρος τοῦ οὐρανοῦ θόλου. καὶ ὁ Ἀτλας πρὸς ἀμοιβήν, τοῦ ἠνοῖξε τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅπου ἐμβᾶς ὁ Ἡρακλῆς τὸν μὲν δράκοντα ἐφόνευσε, τὰ δὲ μῆλα ἔλαβε καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα. Οὗτος δὲ ἀφοῦ ἐθαύμασεν ἱκανὴν ὥραν τὸ κάλλος τῶν μῆλων, ἐχάρισεν αὐτὰ εἰς τὸν Ἡρακλέα, καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὰ ἀφιέρωσε εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ ὁποία ἔβαλεν αὐτὰ εἰς τὸν πρότερον αὐτῶν τόπον.

Ἔθλος δωδέκατος.

Ἀλλ' ὁ μέγιστος κίνδυνος πάντων ἦτο, ὅτε κατέθη ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἄδην διὰ ν' ἀρπάσῃ τὸν Κέρβερον. Ἦτο δὲ ὁ Κέρβερος σκύλος μὲ τρεῖς κεφαλὰς, καὶ τὸ δέρμα του ἀντὶ τριγῶν ἦτο σκεπα-

σμένον ἀπὸ ὄφεις· ἔργον δὲ αὐτοῦ ἦτο νὰ στέκηται εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἄδου καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃ τὰς ψυχὰς νὰ ἐξέρχωνται. Ὁ Ἡρακλῆς καὶ τοῦτον ἐξέφερον με ὄχι ὀλίγην δυσκολίαν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν ἔπαρυσίασεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀλλὰ περὶ τῆς καταβάσεως τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν ἄδην καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτοῦ, θέλομεν λαλήσει εἰς τὸ ἐπόμενον κεφάλαιον.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΚΤΟΡΟΜΑΧΙΑΣ, ΠΡΟΣΕΝΟΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΜΑΧΗΣ ΤΙΝΟΣ.

Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι τὰ ἠθικὰ καὶ ἱστορικὰ παραδείγματα συντείνουν τὰ μέγιστα, ὅπως μορφώνωσι τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου· ὅτι ὅμως καὶ τὰ ζῶα πολλάκις γίνονται ἀφορμὴ σπουδαίων παραδειγμάτων, καὶ ἀντικείμενον ἐμβριθοῦς μελέτης, ὅτι δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πολλὰ μάλιχα ὑπῆρχον καὶ ὡς σύμβολον ἀκαμάτου φιλοπονίας καὶ φιλεργίας, οὐδεμίᾳ ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ποσάκις τὰ παραδείγματα τῆς φιλεργοῦ μελίσεως, τοῦ προνοητικοῦ μύμηκος, καὶ τόσων ἄλλων ζῶων, ὅσα ἢ φυσικὴ ἱστορία ἀναφέρει, δὲν κατέστησαν ἡμᾶς φιλεργοτέρους, προβλεπτικωτέρους, γενναιοτέρους καὶ εἴτι ἄλλο; Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρω τὸ ἐξῆς ἱστορικὸν γεγονός, διὰ νὰ πεισθῆτε κάλλιον περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης. Ὅτε εἰς ἓκ τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος, ἐπολέμει ἐναντίον τῶν Περσῶν, καὶ ἐδίδεκεν ὅτι οἱ στρατιῶταί του δὲν ἐδείκνυσαν τὴν δέουσαν προθυμίαν, ἵνα ἐνθαρρύνῃ αὐτούς, ἀνέφερε τὸ παράδειγμα τῆς ἀλεκτορομαχίας. «Παρατηρήσατε, εἶπε, στρατιῶταί, τὴν εὐτολμίαν τῶν ζῶων τούτων· ταῦτα δὲν μάχονται δι' ἄλλην αἰτίαν, παρὰ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ νικήσωσι καὶ σεῖς, οἱ ὅποιοι πολεμεῖτε, διὰ τὰς ἐστίας σας, διὰ τοὺς τάφους τῶν πατέρων σας, διὰ τὴν ἐλευθερίαν σας δειλιάτε;» Τὰ ὀλίγα ταῦτα λόγια ἐνέπνευσαν τοσοῦτον θάρρος εἰς τὸν στρατόν, ὥστε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐνίκησεν εἰς τὴν μάχην. Εἰς μνήμην δὲ τῆς τοιαύ-

τῆς ἐπιτυχίας, οἱ Ἀθηναῖοι καθιέρωσαν εἰδὸς τι ἑορτῆς, ἥτις ἑωρτάζετο με ἀλεκτορομαχίαν.

Σ. Μ. ΑΣΛΑΝΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Φαρμακοπώλης τις Ἴσπανὸς ταξειδεύων ἔφιππος, καὶ ἀπαντήσας Ἰνδὸν ἔχοντα ὠραιότατον ἵππον, ἐφαντάσθη νὰ σφετερισθῇ αὐτόν διὰ πανουργίας. Ἐπρόβαλε λοιπὸν εἰς τὸν Ἰνδὸν νὰ ἱππεύσωσιν ὀλίγον ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἄλλου, ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἴσπανός, ἐπεθύμει πολὺ νὰ δοκιμάσῃ τὸ βᾶδισμα τοῦ ἀξιολόγου τούτου ζώου. Τοῦ δὲ Ἰνδοῦ παραδεχθέντος τὴν πρότασιν, ὁ φαρμακοπώλης ἱππεύσας τὸν ξένον ἵππον, δὲν ἤθελε πλέον νὰ καταβῆ. Καταδιωκόμενος ὀθενυπὸ τοῦ Ἰνδοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τινα πόλιν, ὅπου ὁ Ἰνδὸς ἐνήγαγεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· ἀλλ' ὁ Ἴσπανὸς ἐδικαιολογήθη λέγων· ὅτι ὁ Ἰνδὸς ψεύδεται, διότι τὸν ἵππον τοῦτον ἀνέθρεψεν ἀγοράσας πῶλον ἐτι ὄντα, εἰς μίαν πανύγυριν τῆς Σιβύλλης. Ὁ δὲ Ἰνδὸς βλέπων, ὅτι οἱ δικασταὶ δι' ἔλλειψιν ἀποδείξεων ἔμελλον ν' ἀποφασίσωσιν ὑπὲρ τοῦ ψεύστου φαρμακοπώλου, ἔλαβε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ καλύψας εὐθὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, ἀπετάθη πρὸς τοὺς δικαστὰς λέγων, Ἐπειδὴ ὁ ἀντιδικός μου διίσχυρίζεται, ὅτι τὸν ἵππον τοῦτον ἀνέθρεψε, προτείνω νὰ εἶπῃ κατὰ ποῖον ὀφθαλμὸν εἶναι ἀλλοίθωρος. Ὁ Ἴσπανὸς ἀπεκρίθη ἐν τῷ ἄμα κατὰ τὸν δεξιὸν· ἀλλὰ τότε ὁ Ἰνδὸς, ἀποκαλύπτων τὸν ἵππον, κύριοι, εἶπε, παρατηρήσατε ὅτι ὁ ἵππος μου δὲν εἶναι ἀλλοίθωρος, οὔτε κατὰ τὸν δεξιόν, οὔτε κατὰ τὸν ἀριστερόν· ὀφθαλμόν. Οἱ δὲ δικασταὶ πεισθέντες, ἐδικαίωσαν τὸν Ἰνδόν, καὶ ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν τὸν ἵππον.

Γ. Δ. Σ.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΕΚ ΤΗΣ ΟΥΦΕΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.

Σημεῖον καλοῦ καιροῦ εἶναι πρῶτον, ὅταν ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ ἦναι καθαρὸς καὶ λαμπρὸς.

δεύτερον, ὅταν φθίνηται κατὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ χρυσοειδής, καὶ κοκκινωπὸς ἐνῶ ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρός.

Σημεῖον βροχῆς· ὅταν τὰ σύννεφα διασκορπίζωνται μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἶναι σημεῖον βροχῆς.

Σημεῖον θυέλλης· ὅταν ὁ ἥλιος περικυκλῶνῃται ἀπὸ κύκλον λευκωπὸν, ὁ δὲ Οὐρανὸς ἦναι συννεφιασμένος, προμηνύεται τρικυμία εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ συμβῆ, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διαπερῶσι τὰ σύννεφα, καὶ σχηματίζωσι μεγάλα δεμάτια ἀκτίνων ἐν τῷ οὐρανῷ.

ΠΕΡΙ ΩΦΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

Ὁ κόσμος, λέγει, ὅτι ἡ χιών κοπρίζει τὴν γῆν, καὶ ἐπομένως τὴν κάμνει καρποφόρον. Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπάτη· διότι ἡ χιών δὲν εἶναι κόπρος, ἀλλὰ νερὸν πεπυκνωμένον ἀπὸ τὸ ψῦχος. Σεῖς δέ, ὦ φίλοι παῖδες, πρέπει νὰ γνωρίζητε, ὅτι ὅταν ἡ χιών πέσῃ ἐπάνω εἰς τὰ σπαρτά, τὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παγώσωσιν ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος, καὶ ἐπομένως νὰ ξηρανθῶσιν. Ἡ δὲ γῆ σκεπασμένη ἀπὸ τὴν χιόνα, διατηρεῖ περισσότερον καιρὸν τὴν ὑγρασίαν, παρὰ ἐὰν ἐποτίζετο ἀπὸ τὴν βροχὴν. Διότι διαλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χιών, μεταβάλλεται εἰς νερόν, καὶ εἰσχωρεῖ βαθύτερα εἰς τὰς ρίζας τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων, τὰ ὅποια τοιουτοτρόπως ζωογονοῦνται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Περὶ τοῦ ἀξιοθαυμάστου Κρίστωνος.—2. Οἱ ἄλλοι τοῦ Ἡρακλέους μετὰ εἰκονογραφίας.—3. Τὸ παράδειγμα τῆς ἀλεκτρομαχίας, προξένον ἐπιτυχίας μάχης τινός.—4. Ἀνέκδοτον.—5. Προγνωστικὰ ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ ἡλίου.—6. Περὶ ὠφελείας τῆς χιόνος.